

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Došlo: 11-08-2005	
Číslo: 5896/05	Vyřizuje: Dr. Kulíček
Přílohy: -	

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D., a soudců JUDr. Jaroslavy Skoumalové a Mgr. Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobce společnosti **Zenit, spol. s r.o.**, se sídlem v Praze 5, Radlická 138, právně zas. JUDr. Bruno Chudým, advokátem se sídlem v Praze 1, Nekázanka 11, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, Joštova 8, za účasti České republiky, zast. Vojenským úřadem pro právní zastupování Ministerstva obrany, se sídlem v Praze 6, nám. Svobody 471, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Zúčastněná osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 1.7.2004 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.4.2004, č.j. 3 R10/04-Ku, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19.1.2004, č.j. S 617-R/03-917/140/OŠ. Rozhodnutím žalovaného byl zamítnut rozklad žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, kterým bylo vysloveno, že rozhodnutím zadavatele veřejné zakázky – České republiky – Ministerstva obrany, ze dne 15.10.2003, č.j. 70429-19/2003/5888, kterým bylo rozhodnuto o vyloučení žalobce z další účasti ve veřejné zakázce, nebyl porušen zákon č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o

zadávaní veřejných zakázek); návrh žalobce na přezkoumání tohoto rozhodnutí byl proto, s odkazem na § 60 písm. a) citovaného zákona, zamítnut.

Jak vyplývá z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, zadavatel veřejné zakázky – Česká republika – Ministerstvo obrany, vyzval dne 18.9.2003, ve smyslu ust. § 49 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, celkem devět zájemců k podání nabídky na dodávku a montáž „Vyhledávacích světlometů SX-16 pro vrtulníky W3A SOKOL“. Komise pro posouzení a hodnocení nabídek doporučila zadavateli vyloučit žalobce z důvodu neprokázání kvalifikačních předpokladů pro plnění veřejné zakázky. Zadavatel následně žalobce z další účasti na veřejné zakázce skutečně vyloučil, a to rozhodnutím ze dne 15.10.2003, č.j. 70429-19/2003/5888. Toto rozhodnutí zdůvodnil tím, že doklad předložený žalobcem k prokázání jeho kvalifikačních předpokladů nepostihuje celý předmět veřejné zakázky, neboť koncesní listina se týkala jen vojenských zbraní, nikoliv vojenské letecké techniky. Dalším důvodem pro vydání tohoto rozhodnutí byla doba plnění uvedená žalobcem na straně 15 a 17 jeho nabídky, která neodpovídá požadavku zadavatele ve výzvě. Zadavatel konstatoval, že žalobce na jedné straně podpisem návrhu smlouvy souhlasí s termínem plnění do 20.11.2003, na straně druhé pak dobu plnění uvádí v rozsahu 14-ti až 16-ti týdnů od podpisu smlouvy (v případě jednoho vrtulníku dokonce v měsíci břenu 2004). Zadavatel konečně konstatoval, že ani rozklad nabídkové ceny neodpovídá požadavku zadavatele ve smyslu bodu 10 výzvy. Proti rozhodnutí zadavatele podal žalobce dne 30.10.2003 námitky, kterým statutární orgán zadavatele nevyhověl. Vzhledem k tomu, že se žalobce se závěry uvedenými v tomto rozhodnutí neztotožnil, vyvolal u prvostupňového orgánu přezkumné řízení, ve smyslu části čtvrté hlavy třetí zákona o zadávání veřejných zakázek. K námitkám uplatněným v rámci tohoto řízení prvostupňový orgán uvedl, že žalobce byl z další účasti na veřejné zakázce vyloučen v souladu s § 2e zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť nepředložil oprávnění k podnikání na předmět podnikání „údržba letadel, jejich součástí a výrobků letecké techniky“. Předmětem plnění veřejné zakázky bylo „zabudování světlometů na vrtulníky W3A SOKOL, které jsou charakterizovány jako vojenská technika v ust. § 2 odst. 10 písm. c) zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o ozbrojených silách). Nejednalo se tedy o zbraň, ale o leteckou techniku a žalobce měl tedy předložit živnostenský list na vázanou živnost s předmětem podnikání „vývoj, projektování, výroba, zkoušky, údržba, opravy, modifikace a konstrukční změny letecké techniky (příloha č. 2 živnostenského zákona).

Pokud jde o otázku dodržení podmínek doby plnění veřejné zakázky, prvostupňový orgán konstatoval, že zadavatel ve výzvě vyžadoval ukončení předmětné zakázky nejpozději do 20.11.2003. Pokud žalobce ve své nabídce uvedl dobu plnění v rozsahu 14-ti až 16-ti týdnů po objednání a podpisu smlouvy a v případě jednoho vrtulníku až v březnu 2004, je to v rozporu nejen s podmínkami výzvy, ale i s podepsanou smlouvou o dílo, která je její přílohou. Uchazeč (žalobce) tedy nesplnil podmínku doby plnění veřejné zakázky tak, jak to požadoval zadavatel.

K požadavku zadavatele na uvedení rozkladu ceny zakázky prvostupňový orgán uvedl, že způsob zadání tohoto požadavku je v souladu s § 49 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek, ve kterém je uvedeno, že zadavatel může ve výzvě stanovit další požadavky, které musí být shodné pro všechny zájemce. Tuto podmínku žalobce ve své nabídce nesplnil, neboť uvedl nabídkovou cenu bez požadovaného členění, čímž nesplnil požadavek na jednotný způsob zpracování nabídkové ceny, tak jak jej požadoval zadavatel v bodě 10 výzvy. Není přitom podstatné, zda uchazeč (žalobce) informace o ceně považuje za obchodní tajemství.

Jak již bylo uvedeno, rozhodnutím žalovaného bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a rozklad žalobce proti němu směřující byl zamítnut. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný, poté co podrobně zopakoval genezi celé věci, konstatoval správnost závěrů prvostupňového orgánu. Ke sporné otázce dostatečnosti prokázání kvalifikačních předpokladů žalobce uvedl, že vrtulník W3A SOKOL není vojenská zbraň, proto ani na předmět plnění veřejné zakázky – zabudování světlometů na tyto vrtulníky – nelze akceptovat předloženou koncesní listinu, která se vztahuje toliko na vojenské zbraně. Ust. § 2 odst. 10 zákona o ozbrojených silách taxativně vymezuje a definuje pojem „vojenská technika“ s tím, že mezi vojenskou techniku spadají i vojenská letadla. Podle písm. c) tohoto ustanovení jsou vojenská letadla zařízení způsobilá létat v atmosféře, která byla konstruována, vyrobena nebo upravena pro plnění úkolů ozbrojených sil; člení se na vojenská cvičná letadla, vojenská cvičně bojová letadla, vojenská bojová letadla, vojenská dopravní letadla a vojenská letadla zvláštního určení. Dle názoru žalovaného je tedy zcela evidentní, že v případě předmětných vrtulníků se jedná o vojenskou techniku a nikoli o vojenské zbraně. Žalobcem předložená koncesní listina s předmětem podnikání „vývoj, výroba, opravy, úpravy, přeprava, nákup, prodej, půjčování, uchovávání a znehodnocování vojenských zbraní“ tedy předmět zadání veřejné zakázky nepokrývá. Pokud jde o námitky týkající se doby plnění veřejné zakázky, žalovaný potvrdil správnost závěrů prvostupňového orgánu, uvedených v odůvodnění jeho rozhodnutí. V této souvislosti poznamenal, že tvrzení žalobce, dle kterého je jeden z vrtulníků u výrobce v Polské republice, nemůže mít vliv na skutečnost, že žalobce nesplnil požadavek zadavatele na dobu plnění veřejné zakázky a že v jeho nabídce byla uvedena rozporná data. K otázce způsobu uvedení ceny žalovaný konstatoval, že žalobce (jakožto uchazeč o veřejnou zakázku) měl rozklad ceny v nabídce uvést tak, jak to požadoval ve výzvě zadavatel, bez ohledu na to, zda tyto skutečnosti považoval za obchodní tajemství či nikoli. Ochrana obchodního tajemství by mohla být zabezpečena tím, že by žalobce zadavatele na tuto skutečnost upozornil a zadavatel by k příslušným informacím přistupoval odpovídajícím způsobem s tím, že za jejich neoprávněné sdělení či zpřístupnění třetím osobám by nesl odpovědnost. Vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal v postupu prvostupňového orgánu jakékoli pochybení, rozhodl tak, že podaný rozklad zamítl.

Žalobce vyjádřil v podané žalobě především názor, že jím předložená koncesní listina s názvem: "Vývoj, výroba, opravy, úpravy, přeprava, nákup, prodej, půjčování, uschovávání a znehodnocování vojenských zbraní" plně pokrývá předmět dané veřejné zakázky a opření zdůvodnění vyloučení žalobce o ust. § 2 zákona o ozbrojených silách, je účelové; odkaz na předložený živnostenský list jiného uchazeče s jiným názvem je pak právně irelevantní. K obdržení živnostenského oprávnění, na vázanou živnost "Vývoj, projektování, výroba, zkoušky, údržba, opravy, modifikace a konstrukční změny letadel, jejich součástí a výrobků letecké techniky" je ve smyslu Přílohy č. 2 živnostenského zákona třeba, aby žadatel předložil oprávnění vydané podle § 17 odst. 1 zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví, v platném znění (dále jen jako "zákon o civilním letectví") Úřadem pro civilní letectví. Z důvodů dále uvedených však Úřad pro civilní letectví podle zákona o civilním letectví objektivně nemůže vydat oprávnění vyžadované živnostenským zákonem pro vázanou živnost „Vývoj, projektování, výroba, zkoušky, údržba, opravy, modifikace a konstrukční změny letadel, jejich součástí a výrobků letecké techniky“, jejímž předmětem jsou jiná než civilní letadla, tj. jiná letadla, než která jsou zapsána Úřadem pro civilní letectví do leteckého rejstříku. Tento závěr jednoznačně vyplývá z ust. § 1 ve spojení s § 17 odst. 1 zákona o civilním letectví. Jak vyplývá z ust. § 1 odst. 1

zákona o civilním letectví, tento zákon upravuje vybrané oblasti ve věcech civilního letectví. Na oblast letectví vojenského se vztahuje pouze v rozsahu uvedeném v § 1 odst. 2 zákona o civilním letectví – jde pouze o věci leteckého personálu, vojenských letišť a leteckých staveb, užívání vzdušného prostoru, poskytování leteckých služeb a provozování leteckých činností (část třetí až šestá zákona). Pokud jde tedy o oblast upravenou v části druhé zákona o civilním letectví (letecký rejstřík, způsobilost letadla a jeho součástí a výrobku letecké techniky k použití v civilním letectví, včetně živnostenským zákonem zmiňovaného § 17 odst. 1 zákona o civilním letectví) zákon o civilním letectví neumožňuje ani subsidiární použití této části na letectví vojenské. Výše uvedený závěr je navíc podpořen i ustanovením § 5 odst. 3 písm. c) zákona o civilním letectví, které k zápisu letadla do leteckého rejstříku vyžaduje předložení dokladu o způsobilosti letadla k létání, o jehož vydání Úřad pro civilní letectví sám podle § 8 odst. 1 zákona o civilním letectví rozhoduje. Úřad pro civilní letectví je navíc ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o civilním letectví zřízen pro výkon státní správy ve věcech civilního letectví, z čehož vyplývá, že je podřízen Ministerstvu dopravy a spojů, a nikoli Ministerstvu obrany. Vzhledem k tomu, že provozovatel vrtulníku W3A SOKOL je Ministerstvo obrany a že tyto vrtulníky tedy nejsou zapsány v leteckém rejstříku vedeném Úřadem pro civilní letectví, jde v tomto případě o letadla vojenská; posledně zmiňovaný úřad tedy nemůže oprávnění k vázané živnosti ve smyslu požadovaném oběma správními orgány vydat. Požadavek správních orgánů na předložení živnostenského listu s názvem „údržba letadel, jejich součástí a výrobků letecké techniky“ nemá žádnou oporu v právní úpravě. Odkazují-li se v této souvislosti na zákon o ozbrojených silách, který definuje pojem „vojenská technika“, nelze přehlédnout, že tento zákon neupravuje oblast živnostenského podnikání. Touto normou je naopak živnostenský zákon a byla-li v jeho režimu vydání koncesní listina „Vývoj, výroba, opravy, úpravy, přeprava, nákup, prodej, půjčování, uchovávání a z nezhodnocování vojenských zbraní“ je, s ohledem na skutečnosti výše uvedené, toto oprávnění způsobilé pokrýt předmět dané veřejné zakázky, neboť pojmu „vojenská technika“ je nejbližší nadřazen právě pojem „vojenské zbraně“, který má mnohem přísnější právní režim než podnikání v oboru dodávek technik. Dochází-li v platné právní úpravě k terminologické kolizi, nelze jí vykládat k tíži žalobce, a to tím spíše, že správní orgány se v této souvislosti odvolávají pouze na metodický pokyn. Dle názoru žalobce nelze přehlédnout též skutečnost, že po celou dobu zařazení předmětných vrtulníků do služby v Armádě České republiky se ucházel o veřejné zakázky týkající se těchto vrtulníků, přičemž nikdy nebyl vyloučen pro nesplnění kvalifikačních předpokladů, ač předkládal stejné koncesní listiny, jako v této věci. S ohledem na všechny uvedené skutečnosti tedy žalobce uzavřel, že za daného stavu věci nelze legálním způsobem obdržet živnostenské oprávnění pro vázanou živnost "Vývoj, projektování, výroba, zkoušky, údržba, opravy, modifikace a konstrukční změny letadel, jejich součástí a výrobků letecké techniky", která by v sobě zahrnovala oprávnění k údržbě a opravám vojenských letadel. Vzhledem k tomu, že zadavatel ve své výzvě více zájemcům k podání nabídky nic konkrétního ohledně požadavků na prokázání kvalifikačních předpokladů nestanovil (např. odkaz na konkrétní živnost či koncesi), nemůže být výše uvedené tvrzení důvodem pro vyloučení žalobce z další účasti na veřejné zakázce „Vyhledávací světlomety SX-16 pro vrtulníky W3A SOKOL“.

Pokud jde o tvrzení žalovaného, dle kterého žalobce ve své nabídce nesplnil požadavek na dobu plnění veřejné zakázky v intencích podané výzvy, žalobce zdůraznil, že jeden z vrtulníků byl (s vědomím zadavatele) na pravidelné technické údržbě u výrobce v Polské republice, s termínem dokončení v březnu 2004. Žalobci je tato skutečnost známa, neboť zajišťuje práce s tím spojené. Zadání veřejné zakázky, která v bodě 2 výzvy požadoval nechat ukončení prací nejpozději do 20.11.2003 bylo proto od počátku objektivně nesplnitelné a nemožné, a to pro všechny případné

uchazeče. Jelikož výzva více zájemcům k podání nabídky je projevem vůle zadavatele, s nímž zákon o zadávání veřejných zakázek spojuje vznik určitých práv a povinností, a je tedy právním úkonem, pak v části „Doba plnění veřejné zakázky“ je výzva absolutně neplatná, ve smyslu § 37 odst. 2, občanského zákoníku, neboť splnění veřejné zakázky v celém jejím rozsahu v daném termínu je objektivně nemožné. Tato skutečnost však nemůže být vykládána k tíži žalobce, neboť nesplnění absolutně neplatné části výzvy, na níž je podle ustálené výkladové praxe nutno pohlížet, jako by ani neexistovala, nemá žádné právní účinky. S ohledem na tuto skutečnost, by žalovaný na tento podnět měl spíše zrušit zadání veřejné zakázky a nikoliv potvrdit vyloučení žalovaného.

Konečně pokud jde o způsob uvedení navrhované ceny za veřejnou zakázku, žalobce nezpochybňuje právo zadavatele na postup dle ustanovení § 49 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek takové zadání nicméně nesmí být v rozporu s jinými obecně závaznými právními předpisy stejné, nebo vyšší právní síly. Postup, který by ve svých důsledcích znamenal porušení závazků žalobce vůči třetím subjektům, není možné akceptovat, neboť předmětné citlivé (cenové) informace nepovažuje za obchodní tajemství pouze žalobce, ale i třetí subjekty, které se neucházely o danou veřejnou zakázku. Podle názoru žalobce je v daném případě požadavek zadavatele na rozklad ceny v rozporu s ustanovením § 17 a násl., obchodního zákoníku, neboť o rozsahu obchodního tajemství rozhoduje výlučně podnikatel (v daném případě žalobce), a to formou uzavření dohod se svými obchodními partnery. Pokud je taková dohoda uzavřena, potom žalobce není oprávněn bez souhlasu druhé strany, postupovat tak, jak požadoval zadavatel, a bez jejich souhlasu dávat třetím osobám k dispozici informace tvořící obchodní tajemství. V daném případě má žalobce za to, že ustanovení § 49 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek je nutno vykládat v souladu s ostatními právními předpisy (tedy i v souladu s obchodním zákoníkem) tak, že požadavky zadavatele by neměly být směřovány do oblastí, které bývají nejčastěji předmětem obchodního tajemství, což je zejména způsob kalkulace ceny zboží či služeb.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta. Pokud jde o otázku kvalifikačních předpokladů žalobce, žalovaný zopakoval důvody, které ho vedly k závěru o neprokázání této podmínky, shodně s odůvodněním svého rozhodnutí. Zdůraznil přitom, že vrtulníky W3A SOKOL nejsou zbraně, a proto ani na předmět plnění veřejné zakázky - zabudování světlometů na tyto vrtulníky - nelze akceptovat žalobcem předloženou koncesní listinu, která se vztahuje na vojenské zbraně. Žalovaný dále odkázal na bližší specifikovaný metodický pokyn Ministerstva hospodářství, který ke skupině živností „Vývoj, výroba, opravy, úpravy, přeprava, nákup, prodej, půjčování, uschovávání a znehodnocování zbraní podléhajících registraci podle zákona“ (skupina 302.1) uvádí, že jde o ucelený obor, zahrnující činnosti vykonávané v rozsahu působnosti zákona č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu. Dále žalovaný uvedl, že ostatní uchazeči měli ve svých nabídkách přiloženy oprávnění k podnikání na předmět požadovaný zadavatelem, tj. opravy, úpravy a modernizace letecké techniky. Tvzení žalobce, že nelze tento kvalifikační předpoklad „legálně“ splnit, se tedy neodpovídá skutečnosti. Pokud jde o zbývající nedostatky nabídky žalobce (doba plnění veřejné zakázky a způsob stanovení ceny), žalovaný zopakoval svá předchozí stanoviska k věci shodně s tím, jak jsou uvedeny v odůvodnění jím vydaného rozhodnutí.

V souladu s ust. § 34 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), vstoupila do soudního řízení, se souhlasem soudu, v postavení osoby na řízení zúčastněné Česká republika, zastoupená Vojenským úřadem pro právní zastupování Ministerstva obrany. Ve svém procesním stanovisku k věci uvedla, že k žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného nemá žádné výhrady.

Krajský soud v Brně si dále od žalovaného vyžádal předložení kompletního spisového materiálu k věci se vztahujícího, po jeho prostudování bylo zjištěno, že obsahuje všechny relevantní doklady, na které se obě správní rozhodnutí odvolávají; taktéž originály obou správních rozhodnutí (včetně dodejek prokazující jejich doručení žalobci) jsou součástí správního spisu. Vzhledem k tomu, že mezi účastníky řízení v dané věci nejsou spory týkající se skutkových zjištění, nepovažuje soud za nezbytné konstatovat na tomto místě obsah správního spisu podrobněji.

Ve věci proběhlo u soudu dne 26.4.2005 jednání za účasti zástupců obou účastníků řízení i osoby na řízení zúčastněné.

Zástupce žalobce nad rámec skutečností uvedených již v žalobě, zdůraznil, že s předmětnými vrtulníky je spjat již od počátku, kdy zajišťuje jejich opravy, úpravy a servis. Až v projednávané věci byl přitom vyloučen z veřejné zakázky, přestože má po celou dobu stejný předmět podnikání. Vzhledem k tomu, že tyto vrtulníky užívá Armáda ČR, má za to, že se jedná o vojenské zbraně, na jejichž opravy či úpravy má žalobce platnou koncesi. Pokud jde o otázku termínu provedení zakázky, zadavatel u jednoho vrtulníku velmi dobře věděl, že navrhovaný termín nemůže být splněn. Z tohoto důvodu proto žalobce navrhl jiný termín zakázky, který byl reálný.

Zástupkyně žalovaného na nařízeném jednání uvedla, že žalovaný setrvává na svém právním názoru, uvedeném již v odůvodnění jeho rozhodnutí a vyjádření k věci. Pokud si byl žalobce vědom skutečnosti, že zakázku nemůže splnit ve stanoveném termínu, neměl podávat příslušnou nabídku, a neměl též uvádět rozporné skutečnosti. Z judikatury soudů navíc vyplývá, že v případě veřejných zakázek postačí i jen nesplnění jedné z podmínek zadání pro závěr o existenci podmínek pro vyloučení uchazeče z veřejné zakázky. Kromě toho námitky, kterých se žalobce dovolává u soudu, uvedl poprvé až v žalobě.

Zástupce osoby zúčastněné odkázal na své procesní stanovisko vyjádřené již dříve.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v rozsahu jeho napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. a § 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Podstatou řízení vedeného před žalovaným i prvostupňovým orgánem bylo posouzení zákonnosti postupu zadavatele, který vyloučil žalobce z další účasti na veřejné zakázce pro nesplnění kvalifikačních předpokladů a dalších podmínek stanovených zadavatelem. Veřejná zakázka v předmětné věci byla realizována v právním režimu části třetí zákona o zadávání veřejných zakázek.

Podle ust. § 49 odst. 9 zákona o zadávání veřejných zakázek, nabídku uchazeče zadavatel posoudí podle § 2c a podle dalších požadavků stanovených v zadání nebo v zadávací dokumentaci. Neprokáže-li uchazeč některý z kvalifikačních předpokladů, nebo nesplní-li další požadavky stanovené zadavatelem, zadavatel ho z další účasti na veřejné zakázce vyloučí. Rozhodnutí o vyloučení uchazeče z další účasti na veřejné zakázce je zadavatel povinen bezodkladně oznámit příslušnému uchazeči.

Z výše citovaného ustanovení je zřejmé, že před vlastním hodnocením nabídek (§ 49 odst. 10 zákona o zadávání veřejných zakázek), je zadavatel povinen vyřadit z další účasti na veřejné soutěže uchazeče, kteří nesplňují kvalifikační předpoklady - § 2a an. zákona o zadávání veřejných zakázek (v této části jde fakticky o ustanovení lex specialis k § 2e citovaného zákona); stejně musí postupovat i v případě, kdy uchazeč nesplní jakékoli další požadavky stanovené zadavatelem. Z uvedeného je tedy patrné, že uchazeč musí být z veřejné zakázky vyloučen při nesplnění jakékoli z výše uvedených podmínek (ať již kvalifikačních či jiných, stanovených zadavatelem); jinými slovy, k vlastnímu hodnocení může být připuštěna pouze taková nabídka uchazeče, která kumulativně splňuje všechny zadavatelem stanovené požadavky, při současném prokázání kvalifikačních předpokladů uchazeče.

V projednávané věci byl žalobce vyloučen z další účasti na veřejné zakázce, jak z důvodů neprokázání kvalifikačních předpokladů, tak i pro nesplnění celkem dvou podmínek stanovených zadavatelem. Pokud jde o tyto podmínky, zde především sluší uvést, že zadavatel je v tomto způsobu zadávání veřejné zakázky oprávněn ve výzvě k podání nabídky (§ 49 odst. 1 a 2 zákona o zadávání veřejných zakázek) stanovit další požadavky, které musí být ovšem shodné pro všechny zájemce (§ 49 odst. 5 citovaného zákona).

Žalobce v dané věci netvrdí, že by podmínky týkající se doby realizace zakázky a požadavek na uvedení rozkladu nabídkové ceny nebyly uplatněny vůči všem uchazečům; jeho argumentace směřuje proti závěru zadavatele i orgánu dohledu o nesplnění těchto stanovených požadavků. Pokud jde o podmínku doby plnění veřejné zakázky, žalobce nerozporuje fakt, že kterého vycházely všechny správní orgány, dle kterého zadavatel v bodě 2 výzvy požadoval ukončení zakázky nejpozději do 20.11.2003, zatímco žalobce ve své nabídce uvedl jako dobu plnění 14 až 16 týdnů po objednání a podpisu smlouvy a v případě jednoho konkrétního vrtulníku dokonce až březen 2004. Vzhledem k tomu, že výzva k podávání nabídek byla zadavatelem vyhlášena dne 18.9.2003, je zcela evidentní, že nabídka žalobce podmínku týkající se doby plnění veřejné zakázky nesplnil. Na tomto objektivním zjištění nemůže nic změnit ani argumentace žalobce, kterou poukazuje na faktickou nemožnost dodržení této podmínky v praxi, jakkoli se z pohledu obecné logiky jeví jako zcela případná. Nelze totiž přehlédnout, že orgán dohledu, stejně jako soud v rámci správního soudnictví, posuzují toliko zákonitost postupu zadavatelů při zadávání veřejných zakázek, tedy soulad jejich rozhodnutí s literou zákona. Jakkoli se může rozhodnutí zadavatele nebo jeho jiný relevantní úkon jevit jako neefektivní či dokonce iracionální, orgán dohledu, stejně jako soud, nemohou tyto skutečnosti ve svém rozhodování zohlednit. V dané věci tedy nelze než konstatovat, že žalobce skutečně nesplnil jednu z podmínek stanovených zadavatelem v jeho nabídce, ve smyslu § 49 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek.

Sluší na tomto místě též uvést, že soud nemůže přijmout argumentaci žalobce, dle které byla výzva zadavatele v bodě 2 neplatná (doba plnění veřejné zakázky), neboť jde v této části o právní úkon, jehož splnění je objektivně nemožné. Výzva k podání nabídek ve smyslu § 49 odst. 1 a 2 zákona o zadávání veřejných zakázek není totiž právním úkonem soukromoprávní povahy, ale povahy veřejnoprávní, neboť má svůj původ v normě práva veřejného. Na validitu takového úkonu proto není možné mechanicky aplikovat normu soukromoprávní (občanský zákoník). Nelze též nevidět, že tuto argumentaci použil žalobce až v řízení před soudem, a její meritorní projednání by tak bylo v rozporu s požadavky § 5 s.ř.s. Dle tohoto ustanovení se lze ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Podmínku vyčerpání řádných opravných prostředků v rámci správního řízení přitom nelze chápat pouze formálně, ve smyslu podání řádného opravného prostředku; oprávněně lze trvat též na tom, aby jednotlivé námitky vznesené v žalobě byly uplatněny pořadem práva též v rámci řádného opravného prostředku ve správním řízení. Pokud by soud na tento požadavek rezignoval, porušoval by tím fakticky zásadu dvojinstančnosti správního řízení, neboť by druhostuňovému správnímu orgánu odeprél možnost vyjádřit se k obsahu takové námitky na prvním místě. I z těchto důvodů proto soud tuto námitku žalobce neshledal jako relevantní.

Jak již bylo uvedeno, pro postup ve smyslu ust. § 49 odst. 9 zákona o zadávání veřejných zakázek, postačí prokázání nesplnění byť i jen jednoho z požadavků stanovených zadavatelem v jím podané výzvě. Vzhledem k tomu, že soud považuje za prokázány fakt, dle kterého žalobce nesplnil ve své nabídce minimálně podmínku č. 2 výzvy zadavatele, nemohl zadavatel porušit zákon, rozhodl-li o vyloučení žalobce z další účasti na veřejné zakázce, ve smyslu § 49 odst. 9 zákona o zadávání veřejných zakázek. Z tohoto důvodu by proto bylo nadbytečné zabývat se závěry zadavatele a orgánu dohledu, pokud jde o otázku splnění kvalifikačních předpokladů žalobcem či otázku rozkladu nabídkové ceny.

Podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Vzhledem k tomu, že soud žalobu v dané věci neshledal důvodnou, nezbylo mu, než rozsudkem jí zamítnout.

O nákladech tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s. Dle tohoto ustanovení, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud, právo na náhradu poměrné části nákladů. V dané věci byl, posuzováno z procesního hlediska, zcela úspěšný žalovaný a soud by mu proto mohl přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Výrok, kterým bylo rozhodnuto o nákladech řízení osoby zúčastněné, má oporu v ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., dle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodu zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že v případě osoby zúčastněné na tomto řízení nenastala žádná ze skutečností

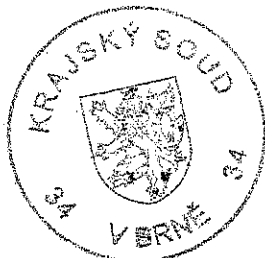
předpokládaných tímto ustanovením, rozhodl soud tak, jak uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 30.5.2005

Za správnost vyhotovení:
Blanka Němcová

Němcová

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu